

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 91.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789909872/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

selskabelige Talenter. Han var udtømmelig i at finde paa Pantelege, og Intet var istand til at sammenlignes med hans Smag for at arrange-re Tableauer og Ordsprogslege. Han var utrættelig naar det gjaldt om at opføre en Comedie, og spillede alle Slags Roller med en saadan Mesterlighed at alle Damerne vare enige i, at det var den største Synd at han ikke var gaaet til Theatret; dertil kunde han declamere – en Kunst, som var meget i Mode – og havde en stor Samling af de meest yndede Declamationsstykker, hvoraf han beredvillig gav Afskrivter. Han dandsede Tyrolervalsen og russisk Vals, længe førend Folk vidste at disse Valse existerede, og til at opføre en Cotillon kunde umuligt findes nogen Bedre, saa udtømmelige vare hans Ideer til nye Toure, og saa vittigt forstod han at variere med Anvendelsen af Nathuer, Lygter, Ringe, Kurve, Flasker og alle de mulige Requisite, der vare uomgjengelig nødvendige til Cotillon. Man skulde blot have seet ham paa et Bal, hvorledes han gik fra den ene Dame til den anden og converserede behageligt, hvorledes han passede, at faae dandsed en Gang med hver, men derefter saa tidt som muligt med sit Hjertes Udvalgte; hvorledes han dandsede en Engelskdands, og ikke som senere blev Skik gik den; hvorledes han kunde sige en Compliment til hver Dame han kom forbi, saa lang Rækken end var, paa hvilken vidunderlig cavalleermæssig Maade han forstod at række Haanden, naar der skulde gjøres Kjæde eller naar han førte sin Dame til hendes Plads; den Ziirlighed, hvormed han da bukkede for hende og takkede hende for den Ære, hun havde beviist ham – ja alt dette maa man selv have seet, for at have et rigtigt klart Begreb derom; thi nu er der Ingen, der kan gjøre noget Lignende. – Og naar jeg endelig tilføier, at han kunde alle Viserne af Dr. Heibergs Vaudeviller udenad og sang dem med samme Bravour som han spillede Comedie, declamerede og dandsede, saa vil De vel kunne indsee, at der Intet manglede ham i alle de Fuldkommenheder, som man fordrede af den Tids dannede Cavallerer.

Copist Fischer derimod glimrede ikke saa meget ved sine selskabelige Talenter som hans Fuldmægtig; men han var smukkere, hans Klædedragt mere udsøgt, og han var Digter. Man vidste, at de forskjellige Digte, underskrevne Amadis, som Tid efter anden stod i Brevduen, vare af ham; og man vidste ogsaa tillige, at de alle gjaldt Emma Vikker, om de endogsaa bare andre Navne. De vare alle meget melancholske og nogle af de meest yndede, jeg kan f. Ex. huske

et »Til Isaura« og et andet med Overskrift »Min radbrækkede Sjæl« vare ganske uforstaaelige, men meget grusomme; Damerne sagde, at de vare søde og fandt at han lignede Lord Byron.

Lad os saa drikke engang.

Naa, saa seer De vel, at jeg havde to stærke Rivaler; men det var maaskee netop det, der ansporede mig. Og uagtet jeg hverken havde Fuldmægtigens Gaver eller Copistens Talent, mærkede jeg dog snart, at jeg stod paa det samme Punct i den Skjønnes Gunst som de to andre. Nu kan den Omstændighed, at Faderen paa en Prik vidste hvormange Tønder Land jeg eiede, jo gjerne have bidraget sit dertil; men jeg maa dog bemærke, at jeg dengang var hvad man kalder en net Cavalleer, og at jeg ikke var ganske uvant til at blive lagt Mærke til, saa jeg dog havde nogen Grund til at antage, at det virkelig var min Person, der havde gjort et vist Indtryk. Imidlertid, som jeg sagde Dem, jeg gjorde Cour, fordi jeg ikke havde noget bedre Tidsfordriv og tænkte mindst af Alt paa nogen alvorlig Forbindelse. Men muligt at det netop var den mindre Iver, jeg efter en Maaned Tid viste, der forarsagede, at Vægtskaalen, der længe havde balanceret imellem mig og mine Rivaler, pludselig sank til min Side, og at hun, der tidligere havde vidst at holde os tre Skridt fra Livet, paa een Gang blev mere fortrolig end jeg næsten selv skjøttede om. Men man siger aldrig nei til Spadseretoure med en ung og smuk Pige; tvertimod, man gjør sit Bedste for at faae Stevnmøderne i Gang, og det er da ogsaa ganske i Orden. For Fanden! Det unge Menneske, der bliver borte fra et Stevnmøde, af Frygt for hvad der kan komme bag efter, han er min Sjæl en Nathue, der aldrig fortjente at en ung Pige skulde see til ham.

Lad os saa drikke derpaa.

Naa, det gik da som det altid gaaer; man begynder med poetiske Maaneskinssværmerier, og bærer sig saa pent ad, at selv Englene i Himlen maa glæde sig derover; men det holder aldrig ud til Enden. Imidlertid var der Ingen, der mærkede vort Forhold, og Pigen, der om Aftenen lukkede mig ind af en lille Laage ud til Marken betalte jeg saa godt, at jeg kunde være temmelig sikker paa hendes Taushed. Saaledes gik det da en Maaned Tid, og da det nu lakkede stærkt ad Efteraaret, begyndte jeg igjen at tænke paa min Reise. Men da jeg en Aften omtalte den for hende, fik jeg en Scene med Taarer og Krampe, saa jeg besluttede at tie stille dermed for Fremtiden, men forbere-